

In dankbare en liefdevolle herinnering aan

DIEN VAN LOON-JANSSEN

echtgenote van
Remie van Loon

• 12-4-1947
Groesbeek

† 30 -3-2022
Groesbeek

Na een lange donkere periode, waarbij ze door de angst zichzelf en ook pap 's nachts uit zijn slaap hield, zou ze naar 't verpleeghuis gaan om op te knappen. Zover kwam het echter niet meer. Toen we haar op bed in de woonkamer neerlegden, om haar nog enkele dagen warm in ons midden te kunnen houden, was ze al gestorven. Met veel liefde denken we aan haar terug.

Mam was de jongste van de 6 kinderen van Jacobus Janssen en Elisabeth Cillessen. Ze werd geboren en groeide op in het Vijje.

Hoewel haar moeder vaak ziek was, had ze het fijn en voelde ze zich geborgen. Ze kon altijd terecht bij haar zussen Coba en Tonia, die 20 en 18 jaar ouder waren. Na haar schooltijd werkte ze op de Snoepfabriek in Kleef, zoals veel Groesbeekse meisjes. Daarna op de schoenfabriek Miagro, waar ze Remie ontmoette. Het werd liefde voor het leven. In 1967 trouwden ze en kregen een woning op de hoek Binnenveld/Houtlaan. Toen was het gedaan met werken in die tijd. Maar Dien vond haar weg bij haar zussen en familie. Na enkele jaren verhuisden ze voor korte tijd naar de Hr. Zegerstraat. Daar werd een diepe wens vervuld, zoon John werd geboren. Later verhuisden ze naar het ouderlijk huis van Remie, waar ook moeder van Loon en ome Karel woonden.

Dien zorgde voor een goed en warm thuis. Bij haar kon alles. Hoe meer vrienden, hoe liever. Iedereen die mee wilde eten of wilde blijven slapen was altijd welkom.

Ze was bestuurslid van de buurtvereniging en maakte talloze liederen en gedichten voor de buurt- en carnavalsclub, alsmede voor andere gelegenheden. Mam deed het met passie en gaf zich helemaal. Op feesten was ze een gangmaakster. De geboorte van haar twee kleinzonen, Sil en Sebas, gaf een nieuwe dimensie en diepte aan haar leven. Ze was trots op hen.

De band met haar zussen was voor mam een echte levensader. Toen zij beiden gestorven waren, kreeg ze een flinke terugslag, die ze nooit meer echt te boven is gekomen. Het was alsof de grond onder haar eigen voeten, onder haar eigen leven, totaal was verdwenen. Al onze pogingen om haar weer te laten opbloeien, -pap heeft geweldig veel voor haar gedaan, stond dag en nacht voor haar klaar en ving al haar angsten op-, 't mocht niet baten. Ze had van tijd tot tijd een opleving, maar de angst zat echt veel te diep. Het deed veel verdriet, dat de eens zo levenslustige echtgenote, moeder en oma een onderliggende angst had waar ze geen grip op kon krijgen.

Dien, lieve echtgenote, moeder en oma, van harte bedankt voor wie je was en voor alles wat je voor ons hebt betekend. We hopen dat je sterven een echte verlossing voor je zal zijn en dat je aan de andere kant je levenslust en moed weer terug mag krijgen.

À Dieu, dat betekent – tot bij God

Remie
John
Sil en Sebas